

Posudek vedoucího bakalářské práce

Denisa Hilbertová, *Příspěvek ke studiu britské diplomacie na Blízkém východě za první světové války*, Ústav světových dějin FF UK v Praze, Praha 2009, 71 stran

Denisa Hilbertová si jako cíl své bakalářské práce zvolila analýzu politických (a, jaksi spíše mezi řádky, též ekonomických) poměrů na Blízkém východě v předvečer první světové války, v jejím průběhu a po jejím skončení se zvláštním zřetelem k politice tehdejší světové první mocnosti – Velké Británie. Třebaže není nejmenších pochyb o tom, že se jednalo o velmi náročný úkol, zejména v rámci (pouhého) bakalářského semináře, mohu říci, že její magistra Hilbertová jej, čímž poněkud předbílám, zvládla na výbornou.

Bakalářská práce je rozčleněna do tří chronologicky řazených kapitol, což je sice po hříchu tradiční (a podle názoru mnohých nepříliš nápadité) pojetí, zároveň však autorce dalo možnost soustředit se důsledně na analýzu jednotlivých událostí a to se ukázalo jako jednoznačné plus. V první kapitole nazvané „Boj o turecké dědictví“ Denisa Hilbertová přehledně shrnula hlavní příčiny krize tureckého impéria, zájmy Velké Británie na Blízkém východě, nástup vilémovského Německa v téže oblasti, zrod arabského nacionalismu a moderního sionismu. Tato kapitola je sice do jisté míry popisná, její zařazení do práce však má jednoznačnou logiku a v jistém ohledu se ukázalo jako nezbytné; v následujících částech práce se Hilbertová k situaci před rokem 1914 mohla, ba přímo musela opakovaně vracet, odkazovat k této kapitole, přičemž tak činila na správných místech a pouze tehdy, bylo-li k jejímu soustředěnému výkladu nutné.

Druhá a třetí kapitola tvoří jádro bakalářské práce Denisy Hilbertové. Ve druhé kapitole analyzuje autorka události na Blízkém východě během „Velké války“, především z britského úhlu pohledu (definování cílů Londýna v oblasti, Husayn – McMahonovu korespondenci, Sykes – Picotovu dohodu), ale i arabské povstání, Balfourovu deklaraci (cestu k ní, vznik a její bezprostřední důsledky) a, v neposlední řadě, události roku 1918. Ve třetí kapitole se pak zaměřila jednak na analýzu posledních let a měsíců Osmanské říše, konkrétně na analýzu nesmírně složitých diplomatických jednání ve Versailles, Sèvres a Lausanne, jednak na analýzu poválečného vývoje v Turecku, Egyptě, Zajordánsku, Palestině a Iráku, což je problematika snad ještě komplikovanější než ta předchozí.

Jak je zjevné již z předchozího výčtu, stál před Denisou Hilbertovou vsutku náročný cíl – pojednat o výše zmíněném tématu (respektive o výše zmíněných tématech) v rozměru bakalářské práce totiž vyžaduje nejen jazykové znalosti, velikou píli, pokud jde o množství prostudovaných vydaných pramenů a odborné literatury, ale rovněž schopnost oddělit podstatné od méně podstatného, zásadní od marginálního, ilustrativní od pouze „zajímavého“ a tak dále. Ať už v tom hrála jistou roli skutečnost, že Denisa Hilbertová již má jedna vysokoškolská studia (a tedy i jednu diplomovou práci) za sebou, či nikoli, v každém případě je třeba říci, že si Denisa Hilbertová s nástrahami, jež na ni při psaní bakalářky čekaly, poradila opravdu výtečně. Její bakalářská práce jistě není, stejně jako v případě její kolegyně Elišky Bažantové, objevná ve smyslu zásadního historiografického opusu či objevení čehosi nového, to lze ostatně očekávat spíše od doktorských disertací, habilitační prací či velkých životních děl zralých historiků než od „pouhé“ bakalářky. Současně nicméně potvrzuje, že se lze věnovat světovým a obecným dějinám i na této úrovni, byť by výsledkem nebylo „nic víc“ než solidní zpracování velkého tématu (v přiměřeném rozsahu), které přesvědčivě ukáže, že

budoucí absolvent/ka zvládl/a základy historikova řemesla, tj. heuristiku, metody práce, že disponuje schopností přesvědčivě argumentovat a interpretovat a – v neposlední řadě – vnést do textu svůj osobní náhled. Pro případ bakalářské práce jsem přesvědčen o tom, že to není málo.

Vzhledem k tomu, že práce Denisy Hilbertové splňuje rovněž všechny formální náležitosti (zejména kvalitní poznámkový aparát), že je napsána kultivovaným jazykem (s minimem překlepů, chyb a stylistických neobratností), je, alespoň doufám, více než zjevné, že ji doporučuji k obhajobě.

Doporučená známka:

V Praze, 8. září 2009

Doc. PhDr. Martin Kovář, Ph.D.
Ústav světových dějin FF UK v Praze